

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a. s.**, se sídlem Komořany 146, IČ 26232375, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2012, č.j. 82891/2011, sp. zn.. S-MHMP 75660/2011 DPC1,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přerušení řízení **s e z a m í t á.**
- II. Žaloba **s e z a m í t á.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 30. 1. 2012, č.j. 82891/2011, sp. zn.. S-MHMP 75660/2011 DPC1 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 11. 1. 2011, č.j. MCP 8003013/2011 (dále jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), jímž bylo dle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

daňový řád) zastaveno řízení ve věci odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Vyjádřil nesouhlas s důvodem, pro který bylo řízení o jeho odvolání proti konkludentnímu vyměření poplatku zastaveno. Odkázal na ustanovení § 46 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní a poplatků). Dle žalobce je vyměření místního poplatku konkludentním vyměření poplatku, proti kterému se lze odvolat.

Žalobce dále uvedl, že dne 8. 11. 2010 požádal o sdělení výsledku vyměření poplatků podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků (nyní § 140 daňového řádu). Přesto správní orgán prvního stupně platební výměr nevydal, i když dle žalobce tuto povinnost měl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k požadavku na vydání platebního výměru poukázal na zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen (zákon o místních poplatcích), který je dle jeho názoru lex specialis k zákonu o správě daní a poplatků, potažmo daňovému řádu, a jeho úprava má tedy přednost. Pokud je poplatek za hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí zaplacen, nevydává se platební výměr. Žalobce poplatek zaplatil včas a ve správné výši, tedy správce místního poplatku není ze zákona povinen vydat platební výměr. Dle žalovaného nejde ani o konkludentní vyměření daně, neboť se nepostupuje podle zákona o správě daní a poplatků, ale podle zákona o místních poplatcích. K námitce neoprávněnosti zastavení řízení žalovaný poukázal na § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kde je stanovena povinnost zastavit řízení, jde-li o zjevně právně nepřipustné podání. Správce místního poplatku nevydal platební výměr, tedy z logiky věci se dle žalovaného nelze odvolat proti rozhodnutí, které vůbec nebylo vydáno. Odvolat se dle žalovaného nelze ani proti konkludentnímu vyměření daně s odkazem na § 109 daňového řádu.

K ústnímu jednání konanému u Městského soudu v Praze dne 7.4.2016 se žalobce s omluvou nedostavil. Soud proto jednal a ve věci rozhodl podle ustanovení § 49 odst. 3 s.ř.s. v jeho nepřítomnosti.

Zástupce žalovaného při jednání soudu s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 16. 8. 2010 podal žalobce ohlášení o provozu hracího zařízení povoleného Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Uvedl, že na adrese Sokolovská 615/138, Praha 8 provozuje tři modely interaktivního videoloterijního terminálu.

Dne 8. 11. 2010 podal žalobce ohlášení o provozu hracího zařízení povoleného Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., v němž uvedl, že provozuje od 14. 10. 2010 na adrese Frýdlanstská 1351/26 Praha 8 dva loterijní modely IVT. Model IVT (koncové interaktivní videoloterijní terminály) dle názoru žalobce nepodléhá místnímu poplatku dle obecně závazné vyhlášky. Podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků žalobce v ohlášení požadoval, aby mu Úřad městské části Prahy 8 sdělil výsledek vyměření

místního poplatku. Důvodem pro vydání platebního výměru je dle žalobce zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, který stanoví povinnost odvodu části výtěžku z provozu loterií a jiných her na veřejně prospěšné účely. Pro určení této výše je rozhodná výše výher sázejících, výše úhrad správního poplatku, výše nákladů správního dozoru a výše vyměřených místních poplatků. Bez platebního výměru dle žalobce nebude možné objasnit orgánu státního dozoru, z jakého důvodu byla platba místních poplatků realizována jen v rámci určitého území, důvod odlišnosti jejich výše a způsobu stanovení.

Z úředního záznamu Úřadu městské části Prahy 8 ze dne 4. 8. 2011 vyplývá, že žalobce místní poplatek za čtvrté čtvrtletí 2010 dne 30. 11. 2010 ve výši 20 328 Kč a dne 13. 12. 2010 ve výši 3260 Kč uhradil.

Dne 23. 11. 2010 podal žalobce podání označené jako odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve zdaňovacím období začínajícím dnem 1. 10. 2010. Žalobce v podaném odvolání uvedl, že dne 8. 11. 2010 požádal Úřad městské části Prahy 8 o vydání platebního výměru a jelikož úřad nesdělil výsledek vyměření místního poplatku, odvolává se žalobce proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, které žalobce hodnotí jako nezákonné a protiústavní. Argumentoval ustanovením § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ze kterého vyplývá, že správce poplatku je povinen platební výměr vydat. Dle názoru žalobce je vyměření poplatku podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků konkludentním vyměřením poplatku, proti kterému se lze odvolat.

Rozhodnutím Úřadu městské části Prahy 8 ze dne 11. 1. 2011, č.j. MCP 8 003013/2011 bylo řízení ve věci tohoto podání zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu s odůvodněním, že konkludentní vyměření se týká oblasti daňové, nikoliv poplatkové a je v případě místních poplatků irrelevantní. Správce poplatku nemá povinnost vydat na základě žádosti poplatníka platební výměr při dobrovolném zaplacení poplatku ve lhůtě splatnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou. Takovou povinnost má pouze tehdy, pokud poplatky nebyly zaplacený včas nebo ve správné výši. Všechna ustanovení daňového řádu jsou z aplikace na tento případ vyloučena, neboť se postupuje podle zákona o místních poplatcích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 1. 2011 odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 11. 1. 2011, č.j. MCP 8003013/2011 potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. Poukázal na to, že podle § 109 odst. 1 daňového řádu se lze odvolat proti rozhodnutí a odvolání může podat pouze příjemce rozhodnutí. Žalobce dle žalovaného není příjemcem žádného rozhodnutí, tedy nemá oprávnění se odvolat. Zákon o místních poplatcích je speciálním předpisem k daňovému řádu, a proto se pro vyměření poplatku použije § 11 zákona o místních poplatcích. Nelze tedy dle žalovaného použít na vyměření poplatků § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Proti konkludentnímu vyměření poplatku se žalobce odvolat nemůže. K další odvolací námitce žalovaný uvedl, že platební výměr lze podle zákona o místních poplatcích vydat pouze v případě, kdy poplatek nebyl zaplacen včas nebo ve správné výši. V jiném případě se výměr nevydává. Poplatníci místních poplatků mají povinnosti ohlašovací a povinnost uhrazovací (nikoliv povinnost podání daňového přiznání). Ani v tomto případě se tedy nemůže použít ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. I přesto, že žalobce při splnění ohlašovací povinnosti uvedl, že požaduje v souladu s § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků sdělit výsledek vyměření

místního poplatku, zaplatil poplatek ve správné výši, nemohl na tuto žádost správní orgán reagovat vydáním platebního výměru, neboť by porušil ustanovení zákona o místních poplatcích. Posouzení odvolání žalobce správním orgánem jako zjevně nepřipustné podle § 106 odst. 1 písm. b) správního řádu je dle žalovaného správné, neboť odvolatel nebyl příjemcem rozhodnutí, proti kterému by se mohl odvolat.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobce v podané žalobě navrhnul přerušení řízení podle ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s. z důvodu, že u Ústavního soudu je pod sp.zn. Pl. ÚS 6/12 vedeno řízení ve věci návrhu Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací, provedenou zákonem č. 458/2011 Sb. Vzhledem k tomu, že dne 9.1.2013 bylo ve věci Ústavním soudem rozhodnuto tak, že uvedený návrh byl zamítnut, rozhodl soud o zamítnutí návrhu na přerušení řízení.

V projednávané věci žalobce (jako poplatník) zaslal ohlášení příslušnému úřadu Městské části Praha 8, aby správce místního poplatku podle § 4 obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V něm popsal jím provozovaná herní zařízení povolená Ministerstvem financí a uvedl důvody, pro které nemají dle jeho názoru tato herní zařízení podléhat místnímu poplatku. Má-li správce poplatku za to, že herní zařízení poplatkové povinnosti podléhají, požádal žalobce o sdělení výsledku vyměření místního poplatku dle § 46 odst. 5 zákona č. 137/1992 Sb. Místní poplatek žalobce uhradil. Správce poplatku žalobci nevyhověl (tj. nekonal). Žalobce proto podal odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku. Správce poplatku rozhodnutím ze dne 11.1.2011, č.j. MCP 8 003013/2011 řízení podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 zastavil, neboť se jednalo o odvolání směřující proti neexistujícímu rozhodnutí, tedy o podání zjevně právně nepřipustné. O odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správce poplatku o zastavení řízení potvrzeno. Žalovaný se se závěrem správce poplatku ztotožnil a zdůraznil, že se nelze odvolat proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, neboť v případě místních poplatků ke konkludentnímu vyměření nedochází. Dále vyslovil názor, že správce poplatku nemá povinnost vydat na základě žádosti poplatníka platební výměr při dobrovolném zaplacení poplatku ve lhůtě splatnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou. Na základě ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích je správce poplatku oprávněn k vydání platebního výměru pouze za situace, že poplatek nebyl zaplacen včas nebo ve správné výši.

Žalobce v podané žalobě s uvedenými závěry žalovaného nesouhlasil. Tvrdil, že vyměření místního poplatku je konkludentním vyměření poplatku, proti kterému se lze odvolat, a že správní orgán je na základě žádosti povinen vydat platební výměr.

Při posuzování této otázky vycházel soud z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 24.6.2014, č.j. 2Af 68/2012-34, ve kterém tento soud uvedl, že „*Správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1*

daňového řádu a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu. “

Z uvedeného pro posuzovanou věc vyplývá, že jestliže správce poplatku nevydal platební výměr, tedy byl nečinný, nedošlo k vyměření místního poplatku konkludentně a žalobce tak svým odvoláním brojil proti neexistujícímu rozhodnutí. Za této situace správce poplatku správně posoudil podané odvolání proti namítanému konkludentnímu platebnímu výměru jako zjevně právně nepřipustné. Žalovaný uvedený postup správce poplatku potvrdil, a byť jeho názor, že platební výměr ve věci místního poplatku lze vydat pouze tehdy, nebyl-li poplatek zaplacen včas, nebo ve správné výši, není v souladu s následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, pak tento názor nemá vliv na správnost posouzení předmětného odvolání proti zastavení řízení. V daném případě je třeba vycházet z toho, že při placení místních poplatků nedochází k vyměření poplatku konkludentně. Tzn., že není-li platební výměr vydán, nelze v takovém případě proti němu podat odvolání. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, jestliže dospěly k závěru, že v tomto případě odvolání nelze věcně posoudit a řízení o něm bylo podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., jako zjevně právně nepřipustné zastaveno.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová